

Αρκετοί Έλληνες, εξουθενωμένοι από τα καθημερινά και άλυτα προβλήματά τους, πριν ένα χρόνο είχαν αφεθεί να περιπλανηθούν στα ονειρικά μονοπάτια του μαγευτικού παραμυθιού: καθαρή έξοδος από τα Μνημόνια και αναπτυξιακό σχέδιο. Τώ ρα οι ίδιοι ή κάποιοι άλλοι συμπατριώ τες μας πιστεύουν το άλλο παραμύθι, ότι έρχεται η ταχύρυθμη ανάπτυξη που θα αλλάξει την Ελλάδα. Δυστυχώς, για εμάς τους ανθρώ πους, τα όνειρα και τα παραμύθια τελειώ νουν απότομα. Η αφύπνιση είναι πάντα οδυνηρή.

□

Η πραγματική έξοδος από τα Μνημόνια, έστω και όταν αυτά δεν φέρουν πια αύξοντα αριθμό, είναι εκ των πραγμάτων, απλώς, αδύνατη. Και τούτο διότι, πρώτον το ελληνικό χρέος έχει χαρακτηριστεί από το ΔΝΤ ως «*εξαιρετικά μη βιώσιμο*», όπως άλλωστε είναι. Εκτοτε έχει εξακολουθήσει την ανοδική πορεία του, ως ποσοστό του ΑΕΠ, ενισχύοντας ακόμη περισσότερο αυτόν τον εξαιρετικά μη βιώσιμο χαρακτήρα του.

Δεύτερον, η επιτήρηση από τους δανειστές είναι αναπότρεπτη, μέχρι να ξεπληρωθεί από την Ελλάδα το 75% του χρέους, δηλαδή εσαεί. Ας σημειωθεί ότι επί εννέα χρόνια όχι μόνο δεν ξεπληρώθηκε αξιόλογο ποσοστό του τεραστίων διαστάσεων αυτού χρέους, αλλά επιπλέον αυξήθηκε ο όγκος των υποχρεώσεών μας, ως προς αυτό: από 130% στο ΑΕΠ πριν από την κρίση, είναι τώρα σχεδόν 190%.

Θα μπορούσαμε, βέβαια, να εξακολουθήσουμε να βαυκαλιζόμαστε με ένα άλλο μύθευμα: την ελάφρυνση του χρέους. Αλλά, νομίζω, ότι αυτό το αφήγημα έχει ξεθωριάσει ακόμη και για όσους αρχικά το πίστεψαν, επειδή, απλώς, δεν ερμήνευσαν σωστά την απαρέγκλιτη γερμανική απόφαση, η ελάφρυνση να μη συμβεί ποτέ. Τα Μνημόνια ήταν ό,τι χειρότερο θα μπορούσε να συμβεί στην Ελλάδα.

Κατέστρεψαν την ελληνική οικονομία και κοινωνία, με την απληστία των δανειστών να αρπάξουν το γρηγορότερο και με οποιαδήποτε μεθόδευση, τα όσα χρωστούσαμε (και περισσότερα αυτών), όχι μέσα από ανάπτυξη της οικονομίας, αλλά μέσω αφαιμάξης κάθε αναπτυξιακής της δυνατότητας. Νοιάστηκαν αποκλειστικά και μόνο να επιτύχουν τη δημοσιονομική ισορροπία, προκειμένου να εξασφαλιστούν οι δανειστές. Αδιαφόρησαν προκλητικά για τον καταποντισμό της πραγματικής οικονομίας και του βιοτικού επιπέδου

των Ελλήνων. Απλώς, να παρατηρήσω ότι στην Ισλανδία έγινε το ακριβώς αντίθετο και, φυσικά, πολύ πιο ανθρώπινο.

Νεοαποικιοκρατικές απαιτήσεις

Με την πάροδο του χρόνου, οι απαιτήσεις των δανειστών έγιναν απροκάλυπτα νεοαποικιοκρατικές, ξεφεύγοντας εντελώς από τις προδιαγραφές της αλληλεγγύης και της συνοχής μιας οιονεί ενωμένης Ευρώπης. Τα σπίτια των φτωχών, οι καταθέσεις και το σύνολο του πλούτου της χώρας μας εξουσιάζονται, χωρίς έλεος, από τους εταίρους. Και το χειρότερο, τα εθνικά μας θέματα, όπως φαίνεται, άρχισαν να αποτελούν αντικείμενο εκβιασμού και συναλλαγής.

Από την αρχή της ελληνικής τραγωδίας, οι εταίροι-δανειστές έσπευδαν να προσφέρουν βοήθεια στους δικούς μας κυβερνήτες, κάθε φορά που εμφανίζονταν ανυπέρβλητες δυσκολίες, και που έτσι κινδύνευαν τα συμφέροντά τους. Φέρνω ως παράδειγμα την έξωθεν και αποφασιστική βοήθεια, που έλαβε η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, για να μεταλλαχτεί το "Όχι" του δημοψηφίσματος του 2015 σε "Ναι".

Από κοινού με τους εταίρους μας αποφασίστηκε οι μεταμνημονιακές δεσμεύσεις να μην ονομαστούν 4ο Μνημόνιο. Με αυτόν τον τρόπο αποφεύγονται και ενδεχόμενες αντιδράσεις του εξουθενωμένου λαού. Αντιδράσεις, οι οποίες διοχετεύθηκαν στις κάλπες του Μαΐου και του Ιουλίου. Ωστόσο, δεν διαφεύγει κανενός το γεγονός ότι οι μεταμνημονιακές δεσμεύσεις είναι σε ισχύ και είναι μακροχρόνια καταστρεπτικές.

Η καθαρή έξοδος από τα Μνημόνια

Το μετα-Μνημόνιο έχει βαριές αρνητικές συνέπειες για την Ελλάδα. Πριν από όλα, διότι είναι η χαριστική βολή εναντίον ενός λαού που έχει ήδη αγγίξει τα όριά του, και μιας οικονομίας, η οποία χαροπαλεύει. Από τους πολυάριθμους λόγους, στη βάση αυτής της διαπίστωσης, θα αναφερθώ, αμέσως στη συνέχεια, σε μερικούς από αυτούς, όπως είναι:

Πρώ τον, η υποχρέωση επίτευξης, ως το 2022, ενός υπέρογκου πρωτογενούς

πλεονάσματος ύψους 3,5%, και μετά ως το 2060, ύψους 2%. Τα πλεονάσματα αυτά θα αφαιρεθούν από ένα ΑΕΠ, που σε πείσμα των ενθουσιωδών προβλέψεων και της προηγούμενης και της νέας κυβέρνησης παραμένει, ουσιαστικά, καθηλωμένο σε χαμηλό ρυθμό μεγέθυνσης.

Να προσθέσω ότι η διαβεβαίωση, προς τους δανειστές, ότι αυτό το εγκληματικό πρωτογενές πλεόνασμα μπορεί να επιτευχθεί στερείται παντελώς περιεχομένου. Απλώς, διότι με τις απάνθρωπες φορολογικές και άλλες δημοσιονομικές πρακτικές που ακολουθούνται, το πρωτογενές πλεόνασμα θα μπορούσε να είναι διπλάσιο ή και τριπλάσιο. Ο ορισμός του ύψους του, κάτω από τις ελληνικές συνθήκες, εξαρτάται από τον αριθμό των πολιτών που αποφασίζεται εκάστοτε να πεταχθούν στον Καιάδα της φτώχειας.

Εύθραυστη η ελληνική οικονομία

Δεύτερον, η κατάσταση της ελληνικής οικονομίας, σε πείσμα των εξωπραγματικών εξαγγελιών πριν της κυβέρνησης Τσίπρα και τώρα τις κυβέρνησης Μητσοτάκη, δεν οδεύει δυστυχώς, προς το καλύτερο, ανεξαρτήτως του ότι στο αφήγημα της ανάπτυξης συμμετέχουν και οι εταίροι μας. Αυτό είναι προφανές, διότι διαφορετικά θα όφειλαν να εξηγήσουν πως συνέβη αυτή η καθολική συμφορά, ενώ οι ίδιοι ήρθαν να μας "διασώσουν".

Αλλά, πως και από πού να πάει καλύτερα η ελληνική οικονομία, όταν στα οκτώ και χρόνια εφαρμογής των "προγραμμάτων σωτηρίας", χάθηκε σχεδόν το 27% του ΑΕΠ, όταν τα ατομικά εισοδήματα συρρικνώθηκαν κάτω από το βάρος μιας εντελώς παρανοϊκής φορολογίας. Όταν κάλπαζε η ανεργία, ή οποία ουσιαστικά δεν μειώνεται σε αξιόλογο βαθμό. Απλώς, μεταβάλλει μορφή.

Η πλήρης απασχόληση έχει παραχωρήσει τη θέση της, σε πολύ μεγάλο ποσοστό σε μορφές απασχόλησης ανασφαλείς και σε πολύ χαμηλές αμοιβές. Επίσης περίπου 400.000-500.000 νέοι επιστήμονες έχουν μεταναστεύσει στο εξωτερικό και δεν υπολογίζονται. Πώς να πάει καλύτερα η οικονομία όταν οι επενδύσεις δημόσιες και ιδιωτικές χειμάζουν, και όταν η ανασφάλεια για το αύριο κυριαρχεί;

Η κορυφαία απόδειξη της συνεχιζόμενης επιδείνωσης της οικονομίας απεικονίζεται στο απελπιστικά χαμηλό ποσό, που η μέση ελληνική οικογένεια δαπανά στα super-markets το

μήνα για να επιβιώσει. Ω, ναι, υπάρχει μία οριακή βελτίωση, η οποία πιθανότατα οφείλεται στον τουρισμό, ο οποίος πήγε πολύ καλά τις προηγούμενες χρονιές και στήριξε την ελληνική οικονομία.

Η δεύτερη βροντερή απόδειξη εμφάνισης της εξαθλίωσης είναι το γεγονός ότι το 40% των συνταξιούχων επιβιώνει με λιγότερα από 400 ευρώ το μήνα, ενώ το 30% των απασχολούμενων υποχρεώνεται να "τα βγάζει πέρα" με μέσο μισθό επίσης μικρότερο από τα 400 ευρώ. Επιπλέον, είχε επέλθει ριζική μείωση των δημοσίων δαπανών για υγεία και παιδεία, με αποτέλεσμα να θίγονται, κυρίως, οι κοινωνικά ασθενέστερες τάξεις. Όσον αφορά δε τα νέα χρέη προς το δημόσιο αυτά το 2018 ήταν 1,9 δισ. ευρώ.

Επιτήρηση, ιδιωτικοποιήσεις και αγορές

Τρίτον, οι δανειστές εμφανίζονται ιδιαίτερα ανυπόμονοι με τις ιδιωτικοποιήσεις. Και μετά την υποτιθέμενη καθαρή έξοδο από τα Μνημόνια, η Ελλάδα πιέζεται αφόρητα να ολοκληρώνει με ταχείς ρυθμούς τη μεταβίβαση της δημόσιας περιουσίας προς τους δανειστές. Η πίεση συνεχίζεται και επί της νέας κυβέρνησης, αν και ο κ. Μητσοτάκης δεν έχει κανένα ενδιαφέρον να βαδίσει αυτόν τον δρόμο. Φάνηκε πολύ καθαρά και από όσα έχει πει, αλλά και από τις επισκέψεις του στο Παρίσι και στο Βερολίνο.

Τέταρτον, η επιτήρηση στα μεταμνημονιακά χρόνια δεν είναι καθόλου τυπική. Οι Θεσμοί έρχονται και κάνουν τις αξιολογήσεις τους. Δεν ομιλούμε περί Μνημονίων, αλλά οι μεταμνημονιακές δεσμεύσεις συνθλίβουν στους Έλληνες. Κι αυτό, επειδή και η οικονομία και ο λαός είναι πια χωρίς αντοχές.

Πέμπτον, στο μεταξύ εμείς βγαίνουμε στις αγορές και ευτυχώς το επιτόκιο δανεισμού είναι χαμηλό, κυρίως λόγω της διεθνούς οικονομικής συγκυρίας. Αυτό, ωστόσο, δεν είναι καθόλου σίγουρο πως θα κρατήσει για πολύ. Δυστυχώς η κατάσταση της οικονομίας μας είναι εύθραυστη: το χρέος πολύ υψηλό, ο ρυθμός ανάπτυξης χαμηλός και κυρίως η παραγωγική ικανότητα της οικονομίας μας ασημαντή. Χάρη στα υψηλά επιτόκια, που αρχικά επιβλήθηκαν αλύπητα στην Ελλάδα, πριν μειωθούν, εκτιμάται ότι η Γερμανία αποκόμισε κέρδη ύψους 3,4 δισεκατομμυρίων ευρώ από τα ελληνικά ομόλογα.

Αν η παγκόσμια οικονομία επιδεινωθεί (ήδη ο ρυθμός μεγέθυνσης έχει συρρικνωθεί

Καθαρή έξοδος από τα Μνημόνια και ταχύρυθμη ανάπτυξη - Από το ένα παραμύθι στο άλλο

Συντάχθηκε απο τον/την Administrator
Τετάρτη, 04 Σεπτέμβριος 2019 12:32 -

επικίνδυνα), αν το υπερβολικό παγκόσμιο χρέος καταλήξει σε κρίση και αν η ΕΕ παρασυρθεί (ήδη η γερμανική οικονομία φλερτάρει με την ύφεση) τότε η Ελλάδα, ως αδύναμος κρίκος, θα περιέλθει σε εξαιρετικά δυσχερή θέση. Τα επιτόκια δανεισμού θα εκτοξευθούν και η "καθαρή έξοδος από τα Μνημόνια" θα αποδεχθεί επιταγή χωρίς αντίκρισμα.

[Μαρία Νεγρεπόντη-Δελιβάνη](#)

slpress.gr